Nora i smreka sa srcem

Baka Inga

Ova knjiga pripada:

_____

Dobro došli u ovu oglednu knjigu! Napravljena je baš kao što će biti i vaša, prema fotografijama i odabirima prikazanima uz nju, i pokazuje kako može izgledati priča iz Sage za vas. Listajte, čitajte i zamislite svoje dijete kao junaka vlastite bajke.

Mirisalo je na mokro lišće i hladno jutro dok je Nora zakopčavala svoj mali ruksak. U njemu su bili blok za crtanje, tri bojice i jabuka s udubinom nalik na mala usta. Mormor Inga držala je pletenu košaru u ruci. „Danas tražimo lisičarke za moju pitu od gljiva”, rekla je. „Ako je šuma dobre volje.”

Nora je zaškiljila prema drveću kraj ceste. „Ali ti imaš svoje tajno mjesto za gljive.” Mormor Inga nasmiješila se tako da su joj obrazi postali okrugli. „Tamo idem otkad sam bila mala.” Nora je povukla patentni zatvarač sve do brade. „Onda ćemo jedno po jedno”, rekla je. „Najprije pronađimo šumu.”

Šuma je počinjala iza staroga kamena uz rub ceste. Tamo je trebala ulaziti uska staza, rekla je Mormor Inga. Ali usred nje rasle su male breze, a paprati su po tlu raširile svoja zelena pera.

Mormor Inga napravila je nekoliko koraka ulijevo, pa nekoliko udesno. Pogledala je mahovinom prekriven panj i namrštila nos. „Ne. Ovo nije ovako izgledalo kad sam imala šest godina.” Nora je pogledala košaru. Bila je prazna, prazna, prazna. „Možda se staza preselila?” upitala je. Mormor Inga malo se nasmijala, ali ne baš mnogo. „Staze se rijetko sele. Mogu nestati.” Nora je pogledala između stabala. Ondje je mahovina ležala poput zelenoga jastuka.

Nora se nije htjela vratiti kući s praznom košarom i kalupom za pitu koji je čekao. Pokazala je na mahovinu među borovima. „Rekla si da se najprije ide preko mahovine. To pamtim.”

„Vjerojatno jesam”, rekla je Mormor Inga. Nora je spustila čizmu na slobodno mjesto, pa zatim i drugu. Zaobilazila je male biljčice koje su tek izniknule iz zemlje. „Jedno po jedno”, rekla je. „Najprije mahovina.” Mormor Inga držala se sasvim iza nje, dovoljno blizu da pomogne ako bi neki kamen bio sklizak. „Ti možeš biti tragačica za stazom”, rekla je. Nora je podigla bradu. Zvučalo je kao posao s mnogo jako važnih džepova.

Nakon mahovine, kraj korijena bora uzdizao se mravinjak, smeđ i okrugao poput bodljikavog jastuka. Mravi su trčali gore-dolje, gore-dolje, s iglicama i sićušnim stvarčicama u ustima. Nora se nagnula naprijed, ali ruke je držala iza leđa.

„Pokraj mravinjaka”, rekla je. „To je bila sljedeća stvar!” Mormor Inga kimnula je. „Ti si moju priču slušala bolje nego ja.” Nora je krenula krivudavim putem oko mravinjaka. „Oni su već jako zaposleni.” S druge strane čulo se tiho žuborenje, gotovo kao da netko šapće u kanticu za zalijevanje. Nora je stala tako naglo da se košara Mormor Inge zaljuljala. „Čuješ li?”

Potok je svjetlucao među kamenjem tamnim od vode. U mirnom se viru žuto lišće vrtjelo ukrug, ukrug, ukrug. Mormor Inga pokazala je na staru granu iznad vode. „To je nekada bio moj most.”

Nora je pogledala sklisku granu, a zatim Mormor Inga. „Ne treba nam most. Idemo uz potok, ne preko njega.” Krenula je uz rub i prekoračila korijen. Mormor Inga pošla je za njom, tako blizu da su im se čizme gotovo dodirivale. „Jedno po jedno”, rekla je Nora. „Sad potok.” Ali kad je voda zavila iza grma, pred njima se uzdigla stijena. Izbliza je izgledala mnogo veća.

„Gore na stijenu s pogledom”, rekla je Nora. O njoj joj je Mormor Inga jednom pričala, kad je za kuhinjskim stolom crtala male gljive na Norinoj salveti. Nora je pronašla široku, suhu stijenu. Čvrsto je postavila čizmu, uhvatila se za debeli korijen i počela se penjati.

„Polako”, rekla je Mormor Inga, baš iza nje. Nora je htjela požuriti, ali je udahnula i pomicala jednu po jednu ruku. Na vrhu je s koljena otresla borove iglice. „Jedno po jedno”, promrmljala je. Ondje nije bilo nijedne lisičarke. Samo kamen, vrijesak i veliko nebo. Košara je još uvijek prazna visjela uz bok Mormor Inge.

Sa stijene je Nora vidjela kako potok blista poput krivudave vrpce među stablima. Breze su bile žute, a smreke gotovo crne. Negdje dolje bilo je mjesto Mormor Inge, samo se jako dobro skrivalo.

„Koja je to smreka bila?” upitala je Nora. Mormor Inga stavila je ruku iznad očiju i tražila pogledom. „Velika smreka. Ali šuma ima prilično mnogo smreka.” Nora je čučnula i u šljunku nacrtala: mravinjak, potok, stijenu. Nacrtala je smreku s mnogo brzih crtica, ali joj se prst zaustavio nasred debla. „Čekaj”, rekla je. „Ispričala si još nešto o toj smreci.”

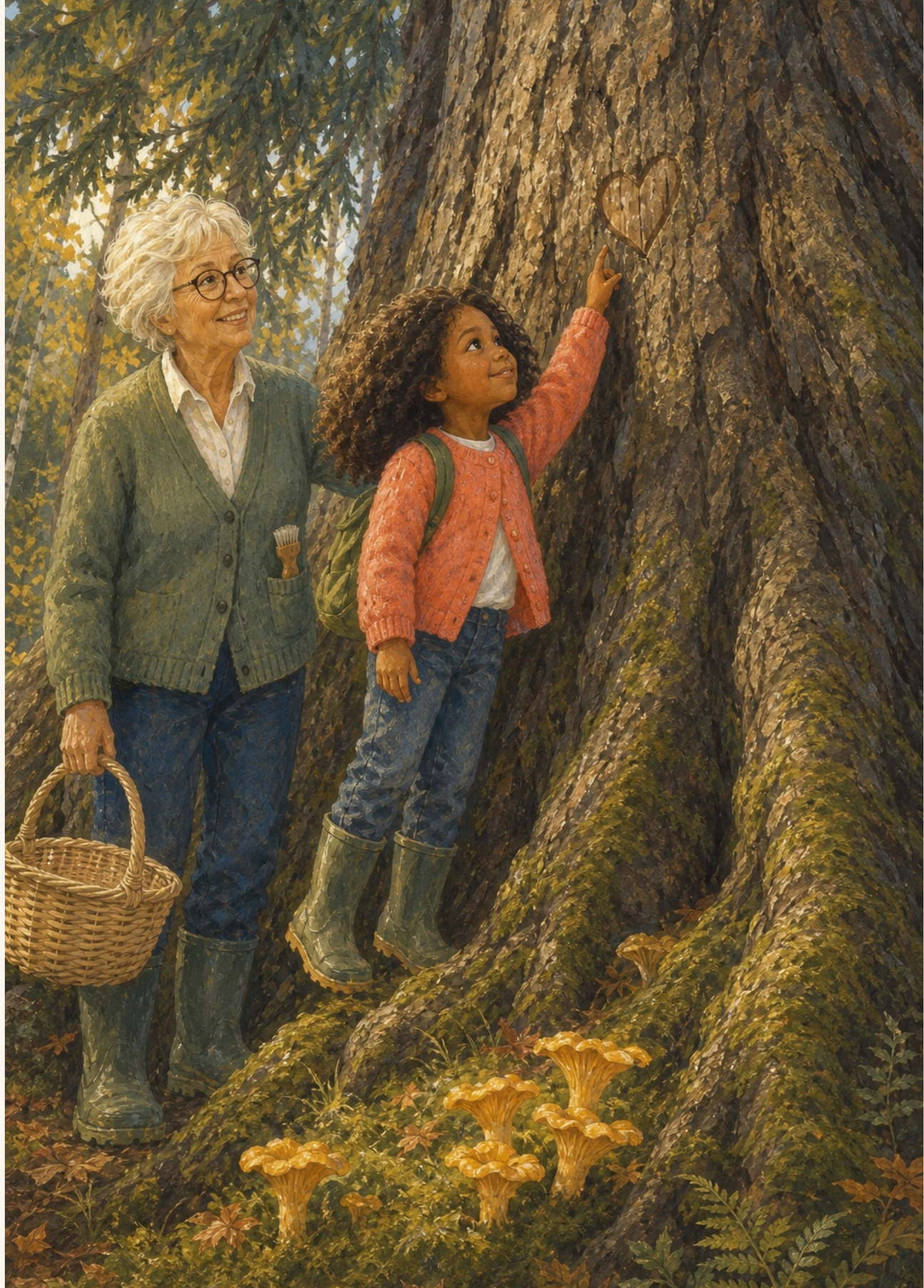

Mormor Inga pogledala je Norin crtež u šljunku. „Ispričala sam o…” Stisnula je oči. Nora je nacrtala srce nasred debla smreke.

„Srce!” rekla je. „U veliku smreku urezano je srce.” Mormor Inga stavila je ruku na čelo. „Tako je. Moj stariji brat urezao ga je kad je bio mali, a meni je bilo jako lijepo.” Nora je pokazala prema smreci koja se uzdizala široke, tamne krošnje. „Ona je najveća.” Mormor Inga zaškiljila je prema stablima. „Mogla bi biti ta.” Nora je ustala i otprašila ruke. „Onda ćemo pogledati. Jedno po jedno.”

Ispod stijene šuma je postala tamnija i tiša. Nora je išla prva, ali je čekala Mormor Inga kod korijenja i kamenja. Velika smreka stajala je ondje, s korijenjem poput debelih prstiju preko zemlje.

Nora je obišla krug oko debla. Najprije je vidjela samo ispucalu koru i grudicu stare smole. Zatim je ugledala dvije zakrivljene crte i mali šiljak. „Srce!” povikala je. Mormor Inga prišla je bliže i držala vršak prsta uz oznaku, a da nije dotaknula koru. „Evo ga.” Nora je pogledala dolje, među korijenje. Nešto je žuto sjalo u mahovini, poput malih sunčanih šeširića ispod smreke.

Oko korijenja smreke rasle su lisičarke u malim žutim skupinama. Nora je pronašla jednu, zatim tri, pa ih toliko mnogo da je morala ponovno brojiti. Mormor Inga izvadila je svoju malu četkicu za gljive. „Uzimamo samo one koje obje prepoznajemo”, rekla je, a Nora je pokazala svaku gljivu prije nego što je smjela u košaru.

„One sasvim malene neka ostanu”, rekla je Nora i pokazala nekoliko njih koje su jedva raširile svoje klobuke. Odabrala je velike, lijepe lisičarke, a Mormor Inga očistila je s njih iglice i zemlju. Jedno po jedno: pogledaj, pitaj, uberi, očisti. Ubrzo je u košari ležala mala zlatna hrpica. „Je li dovoljno za pitu?” upitala je Nora.

Mormor Inga nagnula se nad košaru i nasmiješila. „Za jako ukusnu pitu.” Na putu kući mravinjak je još bio kraj bora, a mravi su i dalje žurili. Mahovina je opružala pod čizmama. Potok je žuborio, a lišće se vrtjelo ukrug, ukrug, ukrug.

Nora je na prstima brojila tragove. „Mahovina. Mravinjak. Potok. Stijena. Smreka sa srcem.” Mormor Inga pogledala ju je krajičkom oka. „A što ćemo učiniti sljedeće godine, kad paprati opet pokušaju sakriti put?” Nora je stisnula usne kao da je to vrlo teško pitanje. Zatim je potapšala ruksak u kojem je bio blok za crtanje. „Nacrtat ćemo, naravno.” Kod kuće su čekali brašno, jaja i kalup za pitu.

Kod kuće je Mormor Inga stavila na stol brašno, maslac, jaja, sir i okrugli kalup za pitu. Nora je prala ruke toliko dugo da je voda postala hladna. Zatim je s oba palca utisnula tijesto u kalup. Rub je najprije s jedne strane ispao tanak, a s druge jako debeo.

„Izgleda kao planina”, rekla je Nora. „Jako gladna planina”, rekla je Mormor Inga. Zajedno su poravnale rub. Nora je posula lisičarke po dnu dok je Mormor Inga mutila smjesu od jaja. „Jedno po jedno”, rekla je Nora. „Najprije tijesto. Zatim gljive. Zatim sir.” Kad je pita otišla u pećnicu, kuhinjski se prozor opet zamaglio.

Dok se pita hladila, Nora je otvorila svoj blok za crtanje. Mahovina je postala velik zeleni jastuk. Mravinjak je postao točkasto brdašce. Potok je dobio plavi zavoj, stijena sivi vrh, a smreka je postala tako velika da je gotovo izlazila izvan papira.

„Ne zaboravi srce”, rekla je Mormor Inga. Nora je na deblu nacrtala crveno srce i malu žutu točkicu kod korijenja. Zatim je povukla posljednju plavu crtu za potok. Kuhinja je mirisala na maslac, sir i jesensku šumu. Mormor Inga stavila je dva tanjura na stol. Nora je položila crvenu bojicu poprijeko preko karte. „Sljedeće godine”, rekla je, „idemo jedno po jedno.”

Nora i smreka sa srcem

Nora i Mormor Inga odlaze u jesensku šumu brati lisičarke za bakinu pitu od gljiva. Kad je tajna staza zarasla, Nora ih vodi, jedno po jedno, prema smreci sa srcem u kori.

hr-hr.sagatilldig.se